

Een pijpleiding voor de petrochemie of zaden van ReGeneratie?

Een pijpleiding van Antwerpen naar het Ruhrgebied.

Het openrijten van de bodem, van het Aardse lichaam over een lengte van 100 kilometer en een breedte van 45 meter.

En waarvoor? Om onderhuids een snelweg voor de petrochemie in te brengen. Handig en onzichtbaar, beter voor het klimaat ook, want bovengronds vervoer wordt beperkt...

Echt? Is dat de duurzame, circulaire, regeneratieve economie die we willen? Is dat het beste wat we

kunnen doen? Of is er iets meer nodig, iets anders? En kunnen we dit zien als een mogelijkheid om zichtbaar te maken wat we voelen, om een gevoel uit de drukken dat sluimert, maar waar niet zoveel plaats voor is? Om te spreken in naam van de Aarde, als de Natuur die we zelf zijn, vanuit Liefde voor het Leven, in verbinding met de generaties voor en na ons.

Wanneer we ons bewust zijn van onze daden en onze intenties, weten we dat wat we nu doen generaties verder impact zal hebben. Dan beseffen we dat wij de voorouders zijn van onze nakomelingen.

Maar niet alleen dat, onze huidige intenties hebben vooral ook impact op onszelf, op wie we zijn en waar we voor staan.

Want dezelfde mindset die grensoverschrijdend gedrag tegenover het menselijk lichaam en de psyche veroorzaakt, laat dit ook tegenover de Aarde toe.

En wat we een ander of de Natuur aandoen, doen we uiteindelijk onszelf aan.

Waarin ligt het belang van het verdedigen van de bodem tegen de aanleg van deze pijpleiding? Uiteraard in de grond zelf, in een positieve impact in plaats van een negatieve, in het leggen van de prioriteit bij de Aarde in plaats van bij de petrochemie en het grote geld, in het vooropstellen van verandering, van regeneratieve alternatieven in plaats van te blijven buigen voor het oude. En — niet te onderschatten — ook in het eren van onszelf, in het menswaardig zijn, in het opnemen van onze rol als mensheid, in het deel zijn van de cirkel van het leven, het echt thuishoren hier. Want niet enkel het Amazonewoud is het waard

verdedigd te worden, en niet enkel de oorspronkelijke bewoners daar kunnen we inheems noemen, ook onze grond is heilig en ook wij kunnen deze verdedigen en op die manier onszelf terug inheems maken.

Enkel zo kunnen we loskomen van de globale verslaving aan dominantie, controle en groei.

Zelf het medicijn zijn, daarin zit onze heling.

Het lichaam is kwetsbaar, het lichaam is uiterst krachtig.

Laten we zaden zijn voor de ReGeneratie van onszelf en onze omgeving.

Fotograaf **SIMEON VAN DER HOEVEN** (Simeoptics op Instagram) maakte deze beelden om de communicatie rond dit controversiële project gaande te houden. Ze zijn als het ware een gebed, een ritueel voor het verdedigen van, het eren van de Aarde als onszelf en onszelf als de Aarde.

De vraag of we de planeet en haar bossen, rivieren, ecosystemen etc. legale rechten kunnen toekennen is acut aanwezig. Ook hier kunnen we onszelf inheems achten en de verdediging van onze leefomgeving zelf belichamen.